již od 16 let, ač starší normy stanovily hranici věku teprve 18. rokem, nebo zaměstnance k pracem jiných osob dozírající, ač starší normy považovaly jen vyšší dozor za kriterium pojistné povinnosti, tak mohl nový zákon uložiti zaměstnavatelům placení premií za přestárlé — z pens. pojištění vyňaté — zaměstnance, aniž tím porušil práv nabytých zaměstnanců resp. zaměstnavatelů.

Nález nejvyššího soudu ze dne 1. října 1924, č. 16565/24 o pojistné povinnosti pensijní pensisty:

Bylo-li zjištěno, že St. — třebaže je příbuzným zaměstnavatelovým — vykonává u něho za plat určité služby (nikoliv určité dílo), pak právem žalovaný úřad poměr mezi ním a zaměstnavatelem hodnotil jako služební poměr ve smyslu § 1 pens. zák. Také odvolání na ustanovení § 2, odst. 1. bodu 7. není případné, neboť zákonodárce nechtěl osoby, které již požívají jakýchkoli zaopatřovacích požitků, z pens. povinnosti vyjmouti, nýbrž (zrušiv dosavadní ustanovení) jen osoby požívající invalidního důchodu podle zákona pensijního.

Nález nejvyššího správního soudu ze dne 3. října 1924, č. 16598/24, týkající se pojistné povinnosti pensijní obchodního cestujícího na provisi:

Ježto pensijní zákon sám definici služebního poměru nepodává, nutno sáhnouti k obecnému zákonníku obč., který v tit. 9. jedná o služební smlouvě (§ 1151, první věta, a § 1152 ve znění třetí novely ze dne 19./III. 1916, č. 69 ř. z.). Dle toho jsou podstatné znaky smlouvy služební a tedy i služebního poměru: závazek konati práce (služby) na straně jedné a závazek platiti úplatu na straně druhé. Občanský zákon nikde nestanoví, že by ona úplata musela spočívati ve fixní, napřed smluvené mzdě nebo platu, a nedá se také z § 3, odst. 2. a 3. pens. zákona dovoditi, že by fixní plat tvořil essentiale služebního poměru ve smyslu § 1 tohoto zákona. Podle uzavřené smlouvy však chybí v ní vše, co by dokazovalo, že by mezi cestujícím F. a firmou K. byl nějaký poměr služební, který přece dle povahy své předpokládá, že zaměstnanec jest povinen podrobiti se rozkazům zaměstnavatelovým, že jest jimi vázán a jemu podřízen. Naopak: ze všeho plyne, že F. při zprostředkování obchodů pro stěžující si firmu, jež bylo jeho jediným úkolem, byl úplně samostatným. Hospodářská odvislost o sobě nezakládá ještě služební poměr; také risiko (že zprostředkovatelská činnost nebude míti úspěchu) samo nelze považovati za podstatné kriterium pro rozlišování poměru služebního a jiného poměru smluvního.

Pojištění nemocenské.

(Sděluje Dr. Jindřich Tučný.)

§ 33 n. z. zavazuje zaměstnavatele platiti nemoc. příspěvky tak dlouho, dokud nedojde k řádnému odhlášení. Cituje na tomto místě § 31, zákon dává zřetelně najevo, že řádným jest odhlášení tehdy, když pojištěnec po skončení pracovního poměru ze zaměstnání vystoupil. Ukládat zákon v § 31 zaměstnavateli povinnost, každou osobu ze zaměstnání vystupující nejpozději třetího dne po skončení pracovního poměru odhlásiti. Nebyla-li odhláška provedena řádně, pak nebyla učiněna platně a dotyčná osoba zůstala i nadále členem o. n. p., jež je povinna podle § 6, č. 2. n. z. jí nemoc. podpory poskytnouti ze svého. Pokladně příslušel by vůči zaměstnavateli pouze nárok na doplacení nem. příspěvků pojistných. (Nález nejv. správ. soudu z 5./4. 1924, č. 5609/24.)